

Maade er jeg heller ikke sikker paa, om han vil finde det retfærdigt paa een Gang at tage en 2—3000 Kr. fra ham i hans Ejendoms Værdi. Maa jeg nævne et andet Eksempel. Ærede Medlemmer i denne Sal vide, at jeg hader Toldbeskyttelse, er imod Toldbeskyttelsen af al min Mvne, og jeg bekæmper den ved enhver Lejlighed. De vide maaske ogsaa, at hver Gang der er Tale om økonomisk Elendighed, ja, om enhver Slags Elendighed, ikke blot økonomisk, men ogsaa social Elendighed, kommer jeg i 9 af 10 Tilfælde tilbage til, at det er Toldbeskyttelsen, der er Skyld i det, saa det er en Selvfølge, at jeg for mit Vedkommende heller end gerne vil bort fra den ulykkelige Toldbeskyttelse saa snart som muligt. Men det kunde aldrig falde mig ind at stille Forslag om, at det skulde ske med eet Slag, jeg indser, at dette vilde bringe for megen Forstyrrelse og alt for megen Forrykkelse i Ejendomsværdien, vilde virke ødelæggende i saa mange Retninger, at det aldrig vilde kunne falde mig ind at være med til noget saa radikalt. Nu erkender jeg, at hvad her foreslaas, ikke er nær saa radikalt som en pludselig Afskaffelse af al Toldbeskyttelse, men alligevel har jeg nogen Frygt for saadan pludselig at hæve denne Beskatning med eet Slag. Det er temmelig radikalt, men imidlertid kunde det lykkes ved gensidig Forhandling at finde Udvej til at naa et Resultat paa det Grundlag, at disse Statskatter bortfalde, saa er jeg gerne med. Ja, jeg skal ikke opholde det høje Ting videre. Med Hensyn til Flertallets Forslag kunde der være adskilligt mere at bemærke, men jeg skal ikke komme ind paa Smaating, dem skal jeg fuldstændig lade ligge.

Jeg skal dernæst gaa over til at fremdrage nogle enkelte Punkter af Flertallets Forslag B. om en Formue- og Indkomstskat til Staten. Der er et enkelt Punkt, jeg vil nævne i Forbigaaende, uden at jeg skal opholde mig videre ved det, det er forskellige Omsvøb og forskellig Ulejlighed med Tillægsbetaling fra Staten til Skatteyderne. Den ærede Ordfører er saa bange for Omsvøb, han har talt saa meget om de Omsvøb, der vare forbundne med Folketingets Forslag, men jeg synes, at det ærede Flertal i sine Forslag kommer ind paa adskillige Omsvøb og det i højere Grad. Af den Slags Omsvøb skal jeg nævne, at i § 11 er der Tale om, at Yderne af Kirketiende have en Afdragsret, men Tiendejeren har da Krav paa Godtgørelse af Statskassen af den Del af

Skatten, som svarer til de til Kirken med Tilhør i det paagældende Skatteaar anvendte Bekostninger. Det skal jeg ikke opholde mig videre ved, men større Betydning har det, naar der i § 12, hvor der tales om, at Ejere af Ejendomme paa Landet og i Købstæderne og Handelspladserne, der kun ere ansatte til Ejendomsskyld 3,000 Kr. eller derunder, have, naar de bebo Huset alene, Ret til Tilbagebetaling af den Del af Skatten, hvormed denne overstiger det Beløb, som Ejeren ifølge § 11 er berettiget til at indeholde som den Prioritets- og Afgifts-Ejere paa hvilende Formueskat. Disse Ejere skulle altsaa alligevel betale Skatten, og da disse Smaafolk i Reglen have Gæld paa deres Ejendomme og meget ofte lige saa stor Gæld, som Ejendommen er værd, bliver det kun en mindre Del, de skulle have tilbagebetalt. Man skal altsaa op til Finansministeriet for at faa det Beløb tilbagebetalt, som er betalt ud over Skatten af Prioriteterne i Ejendommen. — Jeg skal nævne en tredje Tilbagebetaling, som efter mit Skøn er endnu mere uheldig. § 23 taler om Selvangivelse og giver Regler for, hvorledes Selvangivelse skal specificeres. § 26 taler dernæst om, at de Skatteydere, som ikke ere satte til højere Indtægt end 1,500 Kr. i Kjøbenhavn og 1,200 i det øvrige Land, kunne faa tilbagebetalt, hvad de mulig have betalt i Formueskat af fast Ejendom eller af Obligationer eller af Aktier, lydende eller noterede paa deres Navn, eller af Indskud paa Sparekassebog, vel at mærke, naar de have for det første gjort Selvangivelse, og dernæst, naar de have indgivet en skriftlig Begæring om Tilbagebetaling. Denne Begæring skal indgives til Skattekommissionen og af den indsendes med fornødne Oplysninger til Finansministeriet. Det er forbundet med saa mange Omkostninger og Omsvøb, at jeg antager, at de smaa Skatteydere i mange Kommuner ville sige: nej, lad os saa hellere betale Skatten. Den Fritagelse vil derfor i saare mange Tilfælde falde bort.

Jeg skal dernæst omtale et enkelt Punkt, som forekommer mig at være afvigende fra de almindelige Regler, der have været anvendte i alle Indkomstskatlove her i Landet, og i alle Forslag om Formue- og Indkomstskat og med Hensyn til Skat af Formue- og Lejlighed i alle Landets Kommuner. Det er en helt splinterny Ting, som man ikke før har kendt Mage til. Hvorfor Flertallet nu kommer dermed, ved jeg ikke. Sagen er, at man gør For-